

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/47/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814207358
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8814207358.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: X. L. L., S.. XX.X.XXXX, M. H. XXX/XX, W. S. N., X. X. L., S.. X.X.XXXX, M. J.Á. XXX/X, W. S. N., o zaplatenie 19.815,36 eur prísl. , o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/131/2014-36 zo dňa 28.1.2015, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. zročnosti prisúdenej istiny a príslušenstva vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania a v rozsahu zrušenia veci vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len súd prvého stupňa) uložil povinnosť žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 17.339,88 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy 17.339,88 eur od 23.5.2013 do zaplatenia, a to pokiaľ sa týka žalovaného v 1. rade v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100,- eur mesačne, ktoré sú splatné vždy do konca toho ktorého mesiaca, počnúc mesiacom február 2015 do úplného uhradenia celej dlžnej sumy pod následkami straty výhody splátok, a pokiaľ sa týka žalovanej v 2. rade do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zároveň uložil obom žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 831,95 eur.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodne podaným návrhom domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade spoločne nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 19.815,36 eur, spolu s 6,59 % p.a. úrokom z úveru zo sumy 18.834,31 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.815,36 eur od 23.5.2013 do zaplatenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca a žalovaní uzavreli dňa 25.3.2011 Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v súlade s ktorou poskytol Veriteľ dlžníkovi - žalovaným mimoriadny medziúver vo výške 20.000,- eur. Dlžník a spoludlžník sa zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať 6,59 % p.a. úrok z mimoriadneho medziúveru, pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 109,84 eur do nasporenia cieľovej sumy o stavebnom sporení pravidelnými mesačnými splátkami v minimálnej výške 64,- eur. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník a spoludlžník zaviazali mesačne splácať stavebný úver, vrátane úrokov vo výške 4,70 % p.a. v pravidelných mesačných splátkach vo výške 173,84 eur. Žalovaní boli upomínaní na riadne a včasne plnenie povinností zo zmluvy. Žalovaní na základe upomienok v poskytnutej lehote nedoplatili dlžné splátky a preto z dôvodu podstatného porušenia dojednaných zmluvných podmienok vyplývajúcich z článku VI. a VII. Zmluvy o úvere, odstúpil veriteľ listom zo dňa 24.4.2013 od Zmluvy o úvere a vyzval žalovaného v 1. rade ako spoludlžníka na okamžité vrátenia poskytnutých úverových prostriedkov. Odstúpením od Zmluvy o úvere vznikla dlžníkovi a spoludlžníkovi povinnosť vrátiť veriteľovi poskytnuté úverové prostriedky spolu s príslušným poplatkom a zmluvne dohodnutými sankciami. Dlžná suma ku dňu odstúpenia predstavuje

sumu 19.815,36 eur a pozostáva zo sumy istiny 18.834,31 eur, z nezaplatených úrokov a poplatkov v celkovej výške 981,05 eur.

Žalovaní so žalobou ako takou súhlasili s tým, že žalovaný v 1. rade požiadal o možnosť uhradiť peňažný záväzok v mesačných splátkach a žalovaná v 2. rade sa vo veci bližšie nevyjadрила.

Citujúc Článok II., V., VI. body 2 a 3, VII. bod 1, bod 2 písm. i), bod 4 písm. a), bod 5 a bod 8 Zmluvy, mal súd prvého stupňa za preukázané, že písomným odstúpením od zmluvy zo dňa 24.4.2013 žalobca oznámil dlžníkovi, spoludlžníkovi, t. j. žalovaným, že napriek upozorneniam, riadne a včas neuhradili splátky a zostávajú v omeškaní na účte stavebného sporenia s viac, ako dvoma vkladmi po dobu dlhšiu ako dva mesiace a na účte mimoriadneho medziúveru s viac, ako dvoma splátkami, čo veriteľ považoval za podstatné porušenie zmluvných podmienok a odstúpil od Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. XXXXXXXXXXXX a stavebnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.3.2011. Zároveň požiadal o okamžité splatenie poskytnutých úverových prostriedkov v lehote 5 dní od doručenia listu. Dlžná suma ku dňu bola vo výške 19.718,82 eur. Zároveň žalovaného upozornil, že ak dlh v stanovenej lehote neuhradí, pristúpi k vymáhaniu pohľadávky v zmysle platnej právnej úpravy. Z výpisu z úverového účtu mal súd prvého stupňa zároveň za preukázané, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 20.000,- eur s tým, že časť bola započítaná na poplatky. Z predmetného výpisu vyplýva, že jednotlivými splátkami bola dlžníkmi uhradená suma 2.660,12 eur.

Následne aplikujúc § 2 ods. 1, 7 ods. 2, 3, všetko zák. č. 310/92 Zb. o stavebnom sporení a §§ 261 ods. 3 písm. d), 324 ods. 1, 2, 344, 345 ods. 1, 397, 501 ods. 1, 2, 502 ods. 2, 503 ods. 1, 2, 3, 504, 506, všetko Obchodného zákonníka a §§ 2 písm. a), 3 ods. 1, 2 zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spolu s § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a §§ 52 ods. 1, 2, 3, 53 ods. 1, 3, 5, 6, 54 ods. 1, 2, § 39, všetko Občianskeho zákonníka, vyhodnotil súd prvého stupňa zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania pri posúdení pôvodného záväzkového vzťahu ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Nepochybne teda zmluva uzavretá medzi žalobcom a dlžníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa s tým, že ust. § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné a sankcionuje ich absolútnou neplatnosťou.

Ide teda o zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu, preto je podľa súdu prvého stupňa potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že je nesporné, že medzi žalobcom a dlžníkom, spoludlžníkom došlo k uzavretiu Zmluvy o stavebnom úvere a Zmluvy o mimoriadnom medziúvere, na základe ktorých poskytol dlžníkom mimoriadny medziúver vo výške 20.000,- eur. Úver dlžníci čerpali, čo žalovaní aj potvrdili. Do pridelenia cieľovej sumy, ktorá vyplýva zo Zmluvy o stavebnom sporení, sa dlžníci zaviazali pravidelne mesačne splácať 6,59 % p.a. úrok z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými vkladmi v minimálnej výške 109,84 eur a do nasporenia cieľovej sumy o stavebnom sporení sa dlžník a spoludlžník zaviazali vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení pravidelné mesačné vklady vo výške 64,- eur. Po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník a spoludlžník zaviazali splácať stavebný úver, vrátane úrokov vo výške 4,70 % p.a. v pravidelných mesačných splátkach vo výške 173,84 eur. V dôsledku neplnenia svojich povinností, vyplývajúcich z jednotlivých zmlúv, veriteľ, žalobca listom zo dňa 24.4.2013 odstúpil od Zmluvy o úvere a vyzval dlžníka a spoludlžníka na okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov. Keďže dňa 24.4.2012 veriteľ,

žalobca od zmluvy odstúpil, vznikla dlžníkovi a spoludlžníkovi povinnosť poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Z výpisu vyplýva, že celkovo žalovaní uhradili sumu 2.660,12 eur.

Aj napriek uvedenému súd prvého stupňa posudzoval celý pôvodný záväzkový vzťah ako spotrebiteľskú zmluvu aj napriek tomu, že bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka ako je to v nej uvedené s tým, že odstúpenie od zmluvy, ktoré bolo v danom prípade vykonané zo strany pôvodného veriteľa, posudzoval súd tiež podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Citujúc ust. § 48 Občianskeho zákonníka súd prvého stupňa uzavrel, že podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc, § 48 ods. 2) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 OZ). Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré na rozdiel od ustanovení Občianskeho zákonníka zaväzujú spotrebiteľa nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka, evidentne podľa súdu prvého stupňa zhoršujú jeho postavenie. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa, vrátane platenia úrokov napriek ich zrušeniu popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc, postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Inými slovami povedané, dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmluvy dohodnutej medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie, ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku. Ustanovenie čl. VII zmluvných podmienok, podľa ktorého má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy, je upravené pre žalovaných podľa súdu prvého stupňa nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1, 5 a § 457 Občianskeho zákonníka. Ako vyplýva zo znenia tejto zmluvnej podmienky o odstúpení, táto zmluvná podmienka nie je podľa súdu prvého stupňa vyvážená a naopak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Navyše je nejasná a nezrozumiteľná v kontexte s ostatnými zmluvnými podmienkami a objektívne zhoršuje postavenie žalovaných spotrebiteľov.

Súd prvého stupňa mal v zmysle vyššie uvedeného za preukázaný nárok na zaplatenie istiny v sume 17.339,81 eur, teda rozdielu medzi výškou úveru a úhradami, ktoré súd započítal len na istinu. Započítanie úhrad dlžníkov veriteľom na iné považoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V časti vo výške 17.339,81 eur považoval súd žalobu za dôvodnú a v prevyšujúcej časti istiny ako nedôvodnú zamietol. Dôvodom zamietnutia časti istiny prevyšujúcej sumu 17.339,81 eur je aj tá skutočnosť, že z výpisu z účtu vyplýva, že pôvodný veriteľ si pri vyčísľovaní dlžnej sumy účtoval aj úroky, rôzne poplatky, pričom tak, ako je to vyššie uvedené, takéto započítaval úhrady od dlžníkov prednostne nie na istinu, čo je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože jednoznačne znevýhodňuje spotrebiteľa. Poukazujúc na uvedené má súd prvého stupňa za to, že na tieto nároky žalobca nemá nárok.

Pokiaľ sa týka nároku žalobcu na zaplatenie riadnych úrokov vo výške 6,59 %, ktoré boli vyčíslené do žalovanej sumy, ako aj osobitne, v tejto časti považoval žalobný návrh za nedôvodný a preto ho zamietol, pretože došlo k odstúpeniu od zmluvy a žalobca nemá nárok na úroky z dôvodov, ktoré už súd prvého stupňa uviedol vyššie.

Bolo preukázané podľa súdu prvého stupňa, že došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, v dôsledku čoho sa zmluva od začiatku zrušila a zanikli všetky práva a povinnosti s tým, že dochádza na strane žalovaných k bezdôvodnému obohateniu.

Citujúc ust. § 48 Občianskeho zákonníka, sa podľa súdu prvého stupňa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy, teda aj nejaká dohoda o úrokoch. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka). Na toto plnenie súd žalovaného zaviazal, rozdiel medzi výškou úveru a úhradami, t. j. 14.288 eur.

O úrokoch z omeškania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95, keď zaviazal žalovaných na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy 19.815,36 eur od 23.5.2013 do zaplatenia.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa §§ 142 ods. 2, 137 a 151 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že v predmetnej veci mal v prepočte pomeru úspechu a neúspechu žalobca úspech vo výške 88 % a

žalovaní vo výške 18 %, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70 %, keď trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku v sume 1.188,50 eur, pričom 40 % zaplateného súdneho poplatku za návrh predstavuje sumu 831,95 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to v jeho zamietavej časti z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca napáda výrok II. a III. rozsudku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, a to v tom, že súd prvého stupňa aplikoval na vec nesprávny právny predpis, a to ustanovenia Občianskeho zákonníka. Právny vzťah medzi účastníkmi bol založený podľa žalobcu na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 25.3.2011 podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka tak, ako to ustanovuje § 261 Obchodného zákonníka platný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Žalobca podľa svojho tvrdenia neobchádzal svojím konaním zákon. Žalobca postupoval podľa zákonných ustanovení Obchodného zákonníka prikazujúcich uplatňovať tieto ustanovenia v prípade tzv. absolútneho obchodu, nakoľko vzťah medzi Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom je vzťah *lex generalis* a *lex specialis* aj potom, čo úprava Občianskeho zákonníka bola rozšírená o ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľskej zmluvy.

Obchodný zákonník má vlastnú úpravu inštitútu odstúpenia od zmluvy a jeho právnych následkoch, v zmysle ktorého žalobca postupoval pri odstúpení od zmluvy. Súd prvého stupňa však aplikoval § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka, teda režim Občianskeho zákonníka namiesto toho, aby aplikoval § 506 Obchodného zákonníka v spojení s § 344 a nasl. Obchodného zákonníka, teda režim Obchodného zákonníka, t. j. súd podľa odvolateľa nepoužil správny všeobecne záväzný právny predpis.

Súdom prvého stupňa aplikovaný výklad § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, umožňuje využiť aplikáciu takých dojednaní, ktoré zhoršujú postavenie spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu. Súd prvého stupňa však vyložil § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že umožňuje vylúčiť uplatnenie nie zmluvných dojednaní, ale zákonných ustanovení, ktorých aplikácia je dôsledkom uzavretia určitého zmluvného typu; v danom prípade zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a konkrétne vylúčil aplikáciu režimu zániku zmluvy odstúpením podľa § 344 Obchodného zákonníka *ex nunc*. Podľa odvolateľa to nie je v súlade s účelom § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z povahy veci vyplýva, že ak sa právny predpis, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, má riadiť Obchodným zákonníkom, tak potom neprichádza do úvahy odchýlenie sa od Občianskeho zákonníka, pretože je neaplikovateľný. Logicky nemôže ani dôjsť k vzdaniu sa nejakých práv. Ak sa právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, riadi Obchodným zákonníkom, je vylúčené, aby sa za neprípustné dojednania považovalo to, že sa budú aplikovať všeobecné ustanovenia Obchodného zákonníka o účinkoch odstúpenia od zmluvy, ktoré sa nakoniec strikto *sensu* ani nestali súčasťou zmluvných dojednaní. Výklad použitý súdom prvého stupňa je podľa žalobcu v rozpore s § 3 ods. 2 Obchodného zákonníka. Toto ustanovenie zakotvuje, že Obchodný zákonník je *lex specialis* v Občianskom zákonníku ako *lex generalis*. Nie je to teda naopak, ako na zákony aplikoval súd. V skutočnosti totiž súd aplikoval Občiansky zákonník ako *lex specialis* vo vzťahu k Obchodnému zákonníku ako *lex generalis*. Výklad použitý súdom prvého stupňa je podľa žalobcu tiež v rozpore s § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, z ktorého jasne vyplýva, že právny vzťah zo zmluvy o úvere sa má spravovať Obchodným zákonníkom, pričom toto ustanovenie je kogentné (§ 263 Obchodného zákonníka).

Nesprávnosť výkladu prijatého súdom prvého stupňa je možné podľa žalobcu preukázať aj na vývoji právnej úpravy. S účinnosťou od 1.4.2015 bola prijatá novela Občianskeho zákonníka, konkrétne § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorého ostatná veta znie: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Z uvedeného podľa žalobcu vyplývajú dva závery, a to že zákonodarca považoval za potrebné prijať výslovnú úpravu prednostnej aplikácie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské právne vzťahy, čo je podľa neho dôkazom o tom, že dovtedajšie znenie Občianskeho zákonníka neposkytovalo základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Rovnako z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zostalo nedotknuté, čo je jasne dôkazom o tom, že neposkytovalo základ pre prednostnú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Táto aplikácia podľa odvolateľa nemá oporu ani v právnych aktoch Európskej únie. Súd na základe nesprávnej aplikácie režim Občianskeho zákonníka vychádza z toho, že zmluva o

úvere na základe odstúpenia, zanikla od počiatku podľa § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka a následne aplikoval ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na vyššie uvedené argumenty, žalobca považoval právny záver súdu, že k zániku zmluvy v dôsledku odstúpenia došlo v zmysle ust. § 48 Občianskeho zákonníka ex tunc a že v tomto prípade ide o bezdôvodné obohatenie a strany si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia, za nesprávny.

Súd prvého stupňa započítal plnenia na istinu s poukazom na aplikáciu § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko započítanie na iné považoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca považoval právne posúdenie súdu za nesprávne, pretože podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou zmluvné dojednanie, ktoré síce spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, avšak sa týka hlavného predmetu plnenia a je vyjadrené určito, jasne, zrozumiteľne, alebo bolo individuálne dojednané.

Súd prvého stupňa taktiež podľa odvolateľa na vec nesprávne aplikoval ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v časti nároku na dohodnutý úrok, keďže v tejto časti zamietol nárok žalobcu. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššie prípustnej výške ustanovenej zákonom, alebo na základe zákona. Dlžník je teda povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky, a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Analogicky podľa žalobcu túto povinnosť možno vyložiť k ustanoveniu § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých finančných prostriedkov. V prípade, ak by porušením povinností dlžníka, v dôsledku ktorého žalobca od zmluvy odstúpil, zanikol veriteľovi nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by prakticky porušením povinností získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa zbavil povinnosti plniť zmluvné dohodnuté plnenie. Podľa názoru žalobcu je akékoľvek konanie, ktoré porušuje povinnosť a spôsobuje tým výhodu v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Povinnosť upravená v článku VII. bod 6 úverovej zmluvy, odstúpením od zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia dlhu vychádzať iba z vyššie uvedených ustanovení Obchodného zákonníka a nie je v rozpore s právnymi predpismi.

Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil s výškou povinnej splátky, keď nemal námietky voči splácaniu dlhu formou splátok, avšak splátka by podľa neho nemala zohľadňovať iba finančné pomery žalovaných, ale aj výšku žalovanej pohľadávky, aby sa splatenie žalovanej pohľadávky uskutočnilo v reálnej dobe splatnosti. Súd nezisťoval majetkové pomery žalovanej v 2. rade. Bez zohľadnenia úroku z omeškania by sa iba priznaná istina splácala viac ako 14,5 rokov, čo je podľa žalobcu neprimeraná doba pre pohľadávku splatnú z dôvodu odstúpenia od zmluvy pre omeškание s plnením. Doba splatnosti sa ešte predĺži vzhľadom na úrok z omeškania. Súdom povolená splátka je nižšia, ako splátky dohodnuté v zmluve o úvere. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaní sú zaviazaní spoločne a nerozdielne, avšak iba žalovanému 1. bola poskytnutá výhoda splátky, čo má za následok nekonzistentnosť súdom určených podmienok plnenia, a to zaviazanie žalovaných spoločne a nerozdielne, avšak iba jednému sa priznáva výhoda splátky, čo môže spôsobiť problémy pri vykonateľnosti rozsudku. Finančné a sociálne pomery žalovaných sa môžu v priebehu času zmeniť, resp. žalovaní by mali vyvinúť maximálne úsilie na ich zmenu.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol žalobca, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný v 1. rade, ani žalovaná v 2. rade sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p., preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o zročnosti prisúdenej istiny a príslušenstva vo vzťahu k žalovanému v 1. rade, vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj v závislom výroku o náhrade trov

konania spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p.. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania. Rozsah preskúmavacieho práva a povinnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom odvolania, ktorým sa rozumejú výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa a dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 205 ods. 2; § 205a Občianskeho súdneho poriadku. Nad rámec rozsahu dôvodov nebol odvolací súd oprávnený, ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať. Odvolací súd v zmysle ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. vo veci nenariadil pojednávanie a po preskúmaní časti napadnutých výrokov rozsudku zistil, že rozhodnutie je potrebné v napadnutej časti zrušiť.

Odvolaním nebol napadnutý výrok o prisúdení istiny a príslušenstva vo vzťahu k obom žalovaným (17.339,88 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 17.339,88 eur od 23.5.2013 do zaplatenia), ako aj zročnosť tejto prisúdennej istiny a príslušenstva vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, preto rozsudok v tejto časti nadobudol v zmysle ust. § 206 ods. 2, 3 O.s.p. právoplatnosť.

V prvom rade je potrebné poukázať na to, že zmluva o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli účastníci dňa 25.3.2011, je zmluvný vzťah, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom, ktorý v § 497 a nasl. rieši otázky poskytovania úveru. Keďže úver bol poskytnutý fyzickým osobám (žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade), jedná sa o spotrebiteľský vzťah, preto pri posúdení nároku je potrebné vychádzať aj zo zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Na spornú vec nie je možné tak, ako to urobil súd prvého stupňa, aplikovať ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pretože podľa § 1 ods. 2 písm. a) zákona, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcej alebo projektovanej nehnuteľnosti, dodatočnej alebo ďalšej stavebnej úpravy, dokončenia stavieb a na ich úpravu, pretože v zmluve o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere, a to v bode I. článku 2 je uvedený účel tohto úveru a stavebno spotrebiteľského úveru, ako modernizácia a obnova bytu, rodinného domu, vrátane súvisiacich drobných stavieb, bytového domu, alebo na udržiavacie práce na nich.

Úverový vzťah sa riadi Obchodným zákonníkom, pričom úver bol poskytnutý dlžníkom, fyzickým osobám (žalovaným v 1. a 2. rade). Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Podľa ods. 2, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Keď je poskytnutý úver, je povinnosť platiť dohodnutý úrok z úveru, pričom v bode 2 úverovej zmluvy, je dohodnutá výška úrokovej sadzby medziúveru 6,59 p.a., pričom veriteľ je oprávnený z mesačnej splátky úrokov z medziúveru prednostne uspokojiť sankčné úroky a poplatky. Podľa § 330 ods. 3 Obchodného zákonníka, pri plnení peňažného záväzku sa započíta plnenie najskôr na úroky, potom na istinu, ak dlžník neurčí inak.

Ďalšou skutočnosťou, ktorú súd prvého stupňa nesprávne posúdil, je otázka odstúpenia od úverovej zmluvy. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z citovanej zákonnej definície Zmluvy o úvere zreteľne vyplýva, že jej ekonomickým dôvodom je umožnenie užívania peňazí zo strany dlžníka za odplatu, ktorou je dohodnutý alebo zákonom stanovený úrok. Ide o kogentné vymedzenie, od ktorého sa zmluvné strany nemôžu odchýliť. Zmluva o úvere je záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom, a so zreteľom na túto skutočnosť je potrebné posudzovať aj všetky ostatné úkony a dojednania medzi zmluvnými stranami a ich účinky. Je správny názor súdu prvého stupňa v tom smere, že spotrebiteľské zmluvy medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi spadajú pod ochranu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to aj v prípade, ak ide o tzv. absolútne obchodné právne vzťahy, akým je vzťah založený zmluvou o úvere. Samotná skutočnosť, že tzv. absolútny obchodný vzťah je založený medzi dodávateľom a spotrebiteľom, však nezakladá automaticky pôsobnosť Občianskeho zákonníka v celom rozsahu, ale zakladá iba aplikáciu ustanovení o spotrebiteľských zmluvách. Znamená to teda, že ak je tzv. absolútny obchodný vzťah posúdený zároveň ako spotrebiteľský, použijú sa naň príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, v tomto prípade ustanovenia o zmluve o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka) a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. OZ), prípadne ustanovenia osobitných predpisov (identický teoretický právny názor je

uznaný aj odbornou verejnosťou, napr. Patakyová, M. Obchodný zákonník, Komentár, 4. vydanie, Bratislava, CHB 2013, str. 1063: „pre spotrebiteľské zmluvy, ktoré sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, sa použijú samotné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a prípadne aj jeho všeobecné ustanovenia o záväzkových vzťahoch, ak v Obchodnom zákonníku nie sú odlišné ustanovenia“, teda v prípade, ak Obchodný zákonník neobsahuje odlišné ustanovenia, ktoré majú prednosť pred všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Iný výklad by bol v priamom rozpore s ustanovením § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorý výslovne upravuje nepopierateľný vzťah Obchodného zákonníka ako *lex specialis* voči Občianskemu zákonníku ako *lex generalis*, z ktorého vyplýva prednosť osobitných ustanovení Obchodného zákonníka pred všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Tento vzťah neruší ani ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Samotný Obchodný zákonník výslovne potvrdzuje, že môže existovať právny stav, kedy sa spotrebiteľská zmluva riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 266 ods. 5). Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka určuje, že zmluvné podmienky stanovené spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôžu odchyliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie však vylučuje iba určité zmluvné dojednania, nie príslušné zákonné ustanovenia, ktoré sa vzťahujú na danú spotrebiteľskú zmluvu. Žiadne ustanovenie Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách v čase uzavretia úverovej zmluvy nevylučovalo použitie Obchodného zákonníka v prípade, keď je daná priamo zákonom. V tejto súvislosti je treba poukázať aj na ust. § 13 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorý upravuje právo spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez uvedenia dôvodu, pričom v takomto prípade je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úroky z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny. Na toto ustanovenie odvolací súd poukazuje z toho dôvodu, že inštitút odstúpenia od zmluvy nemôže byť posudzovaný rozdielne podľa toho, či od zmluvy odstúpi spotrebiteľ, alebo od zmluvy odstúpi dodávateľ. Dôsledky odstúpenia musia byť rovnaké a takéto sú, ak sa na vzťah odstúpenia od zmluvy použije ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Právna úprava odstúpenia od zmluvy v Obchodnom zákonníku je komplexnou,

a preto ustanovenie Občianskeho zákonníka sa nepoužije. V tomto prípade zmluvy o úvere je osobitným ustanovením § 506 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac, než dvoch splátok, alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Toto ustanovenie stanovuje špeciálny dôvod odstúpenia od zmluvy na strane veriteľa, ktorému vzniká právo odstúpiť od úverovej zmluvy za predpokladu kvalifikovaného omeškania dlžníka s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Odstúpením od zmluvy *de facto* dochádza k mimoriadnej splatnosti úveru a strate výhody splátok. Odstúpenie od úverovej zmluvy v zmysle ust. § 506 Obchodného zákonníka, nie je zhodné s právnym inštitútom odstúpenia od zmluvy podľa § 344 a nasl. Obchodného zákonníka a jeho právne účinky nie sú stanovené v § 351 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na uvedený špecifický účinok odstúpenia na trvanie záväzku dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, nedochádza odstúpením od zmluvy, ani k zániku nároku veriteľa na zmluvný úrok. Z tohto dôvodu pri odstúpení od zmluvy veriteľom pre nesplácanie úveru dlžníkom má veriteľ aj naďalej nárok na úroky z úveru, aj na sankčné úroky z omeškania (uvedený právny záver je potvrdený odbornou literatúrou, ako aj súdnou praxou, viď napr. PR 5/96, PR 3/2002, ďalej uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 513/2010, 33Cdo 113/2008). Pri odstúpení od zmluvy o úvere sa nárok na vrátenie poskytnutého plnenia posudzuje podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktoré je zároveň špeciálnym ustanovením k § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Aplikácia ustanovenia § 451 ods. 1, 2 a § 457 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa odvoláva súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku (viď strana 10 prvý odsek rozsudku súdu prvého stupňa), nie je prípustná. Odvolací súd má ďalej za to, že úroky je dlžník povinný platiť po celú dobu, až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (viď PR 5/1996, PR 3/2002).

Keď okresný súd zhodnotil odstúpenie od zmluvy s účinkami *ex tunc* podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak správne mal vychádzať z ust. § 344 a nasl. Obchodného zákonníka s účinkami odstúpenia podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď účinky nastanú doručením odstúpenia protistrane. Súd prvého stupňa pri hodnotení nároku vychádzal z toho, že bol poskytnutý úver vo výške 20.000,- eur a úhrady zo strany dlžníka a spoludlžníčky boli vykonané v sume 2.660,12 eur tak, že dlh na istine predstavuje sumu 17.339,88 eur (aj keď na strane 11 svojho rozsudku, piaty odsek zmätočne uvádza: „na toto plnenie súd žalovaného zaviazal, rozdiel medzi výškou úveru a úhradami, t. j. 14.288,- eur). Podľa názoru odvolacieho súdu je to minimálne dlh z úverovej zmluvy, pretože spôsob započítania platieb bol dohodnutý účastníkmi tak, že najprv z mesačných splátok sa uspokojia sankčné úroky, poplatky, úroky a istina. Z rozhodnutia súdu je zrejmé, že tento nárok v tejto časti (úrokov, rôznych poplatkov) zamietol

z dôvodu, že sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože jednoznačne znevýhodňujú spotrebiteľa s tým však, že tieto úvahy nijako bližšie nekonkretizoval a neodôvodnil, ktoré zmluvné dojednania a ako znevýhodňujú žalovaných v 1. a 2. rade. Ak je teda požadovaných na istine 19.815,36 eur, nie je jasné, prečo rozdiel čo do priznanej čiastky 17.339,88 eur, bol súdom prvého stupňa zamietnutý a z akého právneho dôvodu.

Z rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je jasné, prečo tento zamietol nárok žalobcu na platenie úrokov, pretože je to samostatný nárok a podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Občiansky zákonník rozlišuje samotné príslušenstvo ako úroky a úroky z omeškania a vyplýva to aj z ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka, že ak sú poskytnuté peňažné prostriedky v určitej sume, dlžník je povinný poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak najvyššie prípustný zákonom alebo na základe zákona.

Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky.

Z uvedenia súdu prvého stupňa nie je jasné, prečo tento zamietol návrh žalobcu na zaplatenie dohodnutého úroku poskytnutého úveru vo výške 6,59 % ročne zo sumy 18.834,31 eur.

Podľa ust. § 160 ods. 1 zák. č. 99/1963 O.s.p., ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenia sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienku zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Z citovaného ustanovenia § 160 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Určenie dlhšej lehoty však zákon nevyklučuje. Súd môže zároveň určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výška a podmienky zročnosti určí tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

V prípade, ak súd povolí plnenie v splátkach, musí vždy presne určiť výšku splátok a podmienky ich zročnosti. Tento výrok musí náležite odôvodniť. Rozhodujúcim pre úvahu súdu o tom, či žalovanému (v prejednávanej veci to bol žalovaný v 1. rade), ktorého platobnú povinnosť určil, prizná výhodu splátok, budú najmä: výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, v prípade nedodržania splátok možnosť žalobcu domáhať sa ich plnenia a zároveň okolnosť, či by prípadné zdržanie plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo vzhľadom na osobné pomery povinného žalovaného v 1. rade príliš ťaživé.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa povolil žalovanému v 1. rade splácať žalobcovi prisúdenú istinu s príslušenstvom z tzv. mesačných splátok. Toto svoje rozhodnutie však nijako súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia bližšie nekonkretizoval, preto vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd

konštatuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nemohol konfrontovať s podloženými zisteniami všetkých relevantných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu prvého stupňa, že v danom prípade je vhodné poskytnúť žalovanému v 1. rade možnosť plnenia v 100-eurových mesačných splátkach. Odvolací súd považuje v tomto smere odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, nakoľko tomuto, okrem toho, že takýmto postupom súdu prvého stupňa (rozhodnutie o povolení splátok bez akéhokoľvek odôvodnenia v písomnom znení rozsudku) bola odňatá možnosť konať pred súdom, považuje rovnako za potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že takto priznaná istina, pokiaľ by bola splácaná len žalovaným, bola by týmto hradená viac ako 14,5 roka bez zohľadnenia úroku z omeškania, čo sa javí aj odvolaciemu súdu ako neprimeraná doba, najmä pre ten dôvod, že odstúpenie od zmluvy zapríčinil

okrem žalovanej v 2. rade, aj žalovaný v 1. rade nesplácaním splátok riadne (v dohodnutej výške) a včas, keď súdom prvého stupňa povolená splátka je nižšia, ako splátky dohodnuté v zmluve o úvere.

Súd prvého stupňa bude preto pri posudzovaní vhodnosti umožniť žalovanému v 1. rade plnenie prisúdenej istiny aj príslušenstva v splátkach, vychádzať z aktuálnych majetkových možností žalovaného v 1. rade prihliadnúc aj na jeho uznávacie vyhlásenie, najmä sa však bude zaoberať ďalšou okolnosťou rozhodujúcou pre určenie zročnosti splátok, ktorou je výška žalobcovi prisúdenej istiny a príslušenstva.

Z uvedeného dôvodu nie je zrejmé, ako sa súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výške splátok, vysporiadal s výškou prisúdenej istiny a jej príslušenstva, keď výška priznaného plnenia je rozhodujúca a túto nemožno ignorovať ani s prihliadnutím na nepriaznivé majetkové pomery žalovaného v 1. rade. Priznanie plnenia v splátkach totiž znamená pre žalovaného v 1. rade exkluzívnu výhodu, pre žalobcu však táto výhoda žalovaného v 1. rade nesmie neprímerane zasahovať do jeho právoplatne priznaného práva.

V danom prípade odvolací súd prihliadnúc aj na výšku doposiaľ právoplatne priznaného peňažného plnenia v tejto veci, má za to, že peňažné plnenie prisúdenej istiny a príslušenstva v mesačných splátkach po 100,- eur, ktoré súd prvého stupňa priznal vo vzťahu k žalovanému v 1. rade bez akéhokoľvek odôvodnenia v napádanom rozhodnutí, nebolo súdom prvého stupňa správne vyhodnotené vzhľadom na to, že k uspokojeniu pohľadávky žalobcu by došlo v neprímerane dlhom období a žalobca by tak nebol uspokojený v primerane dlhej dobe.

Vzhľadom na tú skutočnosť, že sa súd prvého stupňa nezaoberal takýmto právnym posúdením, musel odvolací súd podľa § 221 ods. 1, písm. a) O.s.p. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi prisúdenú istinu s príslušenstvom v splátkach (zročnosti prisúdenej istiny a príslušenstva), ďalej vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti proti obom žalovaným a vo výroku o náhrade trov konania a v uvedenom rozsahu mu vec vráti na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvého stupňa bude teda doplniť dokazovanie a vec právne posúdiť v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru a potom vo veci znova rozhodnúť s tým, že v novom rozhodnutí podľa § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania.

Uvedené rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné.